

Životopis Hany Fousové

Hana Fousová, rozená Reinwaldová, se narodila v roce 1934, žila s rodiči v Městci Králové, kde byl tatínek lékařem. V roce 1940, když jí bylo šest let, její tatínek zemřel. Maminka byla židovka (což do té doby paní Fousová vůbec nevěděla). Bydlely ve vilce, kde mohly s maminkou obývat jen pokoj a kuchyň, ostatní část domu společně s ordinací jim byly zabráný. Měla kamarády- židovské děti, které nesměly chodit do školy, a protože byla u paní Fousové velká zahrada, tak si s ní na ni chodily hrát.

V roce 1942 dostali všichni židé v Městci předvolání do transportu do Terezína. Její maminka ho nejprve nedostala, ale dodatečně přišel telegram, že se musí připojit k ostatním předvolaným (bylo to po atentátu na Heydricha, kdy byly zostřené represe). Odjížděli 10.června 1942 (v den vypálení Lidic). Nikdo z nich se nevrátil, všichni zahynuli v plynové komoře (včetně jejích kamarádů).

Jelikož zůstala paní Fousová sama, ujali se jí sousedi, pak přijel strýc a odvezl jí, aby ji schoval u příbuzných na vesnici. Na podzim 1942 si jí k sobě vzala babiččina sestra, která bydlela v Praze. Maminka paní Fousové měla to štěstí a zůstala v Terezíně, tam jí poznal český četník, který jí znal z Poděbrad a ten občas donesl paní Fousové dopis od maminky. Na podzim 1943, přinesl poslední, kde maminka psala, že se přihlásila jako zdravotní sestra jako doprovod 1500 polských dětí, které měly být vyměněny za zajaté německé důstojníky. Měli jet do nějaké neutrální země, kde měla být výměna 1 dítě za 2 německé důstojníky. Slibovala jí, že i když jí nebude psát, tak že se určitě vrátí. O té výměně se dozvěděl arabský muftí, který za války žil v Berlíně a který intervenoval u Himmlera, aby tu výměnu nedělal a jelikož už byli na cestě, „bylo nejjednodušší“, aby celý transport dětí včetně doprovodu 50 dospělých skončil v plynové komoře.

Jelikož se maminka nevrátila, tak zůstala paní Fousová u tety a strýce a po válce (předtím nesměla) začala chodit do francouzského gymnázia, po maturitě nastoupila na letiště na zahraniční výpravnu, jako pozemní stevardka a v roce 1955, začala létat jako stevardka. Jelikož odmítla spolupráci s STB, tak po 2 letech skončila v rezervačním systému, kde pracovala až do důchodu. V roce 1960 se provdala. Manžel byl zubní lékař, měli 2 syny. V roce 1981 manžel náhle zemřel. Oba synové tehdy chodili na gymnázium, ale všechny problémy zvládli. Starší syn vystudoval VŠE. Těsně před penzí (v roce 1992) pracovala rok v Bankoku a tím zakončila svoji éru v aeroliniích. Po nástupu do důchodu ještě několik let pracovala. A posledních 15 let si užívá zaslouženého odpočinku. Dokud mohla, tak cestovala, ale teď je kvůli zdravotním problémům doma.